

מסורת הש"ס

(א) מוספתא פ"ח
(ב) סנהדרין לח: גרמות ד'
(ג) ודברים כ, (ד) ו' וגו'
(ה) ר"ל, (ו) ופ"ג (ז) אומא
ד' יודא אלתרין דוקא
וגוהי' גמי יפסי' מי ר'י
כפ"י, (י) סידך לע"ב
(יא) רש"ל פ' (יב) רש"ל ופי'
רש"ל, (יג) הו' דיג ועל
הראשונה, רש"ל וכתריש'ס
הוה ש'ל ר' גרימ'ס הו' דיג
ועל השניה דיג חסין כ"ה

תורה אור השלם

באותה פרשה אבינו שלמות חנה וגו' וזאת שלמים וגו' **מאי והחיו**. ביהושע הכי כמיב בהאי קרא דמנאי וכל ישראלי וגו' חיו אל מול גריזים והחיו אל מול הר עיבל לנה לי לתיכבד והחיו דמשמע או חיו המיוחד או חיו הנזכר בתקום אחר: **דרך שמואל**. השבטים גריזים ושר עיבל דכמיב (דכריס מ) אלה יעמדו לנצח את הקם וגו' ואלה יעמדו על הקלה' הם כחוקים בזבני אפוד שאמור דהר ששה שמימות וגו' קוד ששה דהר גריזים כמובין על האחת וששה דהר עיבל כמובין על השנית והיינו דכמיב והחיו אותו חיו החקוק בזהם מן השבטים: **פסולדוס**. כסדר לידתן ששה האחרונים כסדרן גד ואשר ישאכר חזקוני יוסף וגימנין וכו' קרה לידתן ושאר ראשונים נכתבו כהר יהודה ראוהן שמעון וליז וי ונפלי כסדר לידתן חוץ מיהודה: **ועשרים ותמשה על אבן זו**. לקמיהן פריך ששה אחרונים עשרים וארבע הוא דהו:

לא

ששה שבמים עלו לראש השנה
בדרך שחלוקין באן כך חלוקין
היו לו לכהן גדול על כתי
עשר שבמים כתוב עליהם
"ששה משמותם על האבן
כתולדותם מפני שיהודה מ
על אבן זו ועשרים וחמש

בשם ר' יונתן אמר אילו היה כל שבטו ש
אילו היה שם כל שבטו של לוי היו שוין
חציו המבורר שהוא הרוב דהוי חציו

הנהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה והעלו צ"ל
קודם ד"ה פרו:

גליון הש"ס

נש' וקיסלו את האבנים.
כמו וקלפו רש"י חילין מד
ע"א ד"ה דלקפל:

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

ס שיחורו בתשובה ויקבלו אלמא
א תחיה כל נשמה) אצל לר' יהודה
קל מרעי: והמוסיף לשון מהומה
ה ראשונה. בימי יהושע: ביאס
ס.

כמאן כר' שמעון ^ב בא וראה כמה נסים נעשו
באותו היום עברו ישראל את הירדן ובאו
לרד גזירים ולחר עיבל יתר ממששים מל ואין
כל בריה יכולה לעמוד בפניהם וכל העומד
בפניהם מיד נתרו שנאמר יאת אימתי אשלה
לפניך והמותי את כל העם אשר תבא בהם
וגו' ואומר תפול עליהם אימתה ופחד עד
יעבר עמך ה' ו' ^בביאה ראשונה עד יעבר עם
ו קנית וז ביאה שניה אמר מעתה ראוין
היו ישראל לעשות להם גם בביאה שניה
בביאה ראשונה אלא שגם החטא ואחר כך
הביאו את האבנים ובנו את המזבח וסדרוהו
בסיד וכתבו עליהם את כל דברי התורה
בשבעים לשון שנאמר ^בבאר היטב והעלו
עולות ושלמים ואכלו ושתו ושמחו וברכו
וקללו וקיפלו את האבנים ובאו ולנו בגגל
שנאמר ^בוהעברתם אותם עמכם והנחתם
אותם במלון יבול בכל מלון ומלון ת"ל אשר
תלינו בן הלילה וכתוב ואת שתיים עשרה
האבנים האלה אשר לקחו וגו' תנא צרעה לא
עברה עמהם ולא הוא כתיב וישלחתי את
הצרעה לפניך אמר ר' שמעון בן לקיש על
שפת ירדן עמרה וזיקה בהן מרה וסימיתה
עיניה מלמעלה וסירסתן מלמטה שנאמר
ואנכי השמרת י את האמורי מפניהם אשר
נגזבה ארזים נגבו וחסון הוא כאלונים
ואשמיד פרוי ממעל ושרשי מתחת וגו' רב
פפא אמר שתי צרעות הואי חרדא רמשה
וחרדא דיהושע רמשה לא עבר דיהושע עבר:

גרויים כ"ל: מאי * והחציו אמר רב כהנא
באבני אפור מיתבי "שתי אבנים טובות
ו אחת מכאן ואחת מכאן ושמות שנים
שה על אבן זו וששה על אבן זו שנאמר
ואחת וגו' שניה כתלדותם ולא ראשונה
קדם וחמשים אותיות היו עשרים וחמש
על אבן זו רבי חנינא בן גמליאל אומר
לא

לִי אֵם לֹא הָיוּ שׁוֹן לְמַעַבְרָה וְכָל מַשְׁכֵּנוֹ שֶׁל שְׁמֹעַל
לְמַעַבְרָה שָׁלַח בָּהּ מַשְׁכֵּנוֹ רִאשׁוֹן וְגַד אֲלָהּ מ' אֵלֶּךָ חֲלוּי' בָּנָה וְהָיָה
נִשְׁמָה וְרוּחָה בְּצַדִּיק וְיִמְיָהּ שֶׁבְּמִדְקָרָהּ בְּנִימָן אֶחָד מֵאֲחֵי
שְׁמוּאֵל וְהָיָה בְּנָתָהּ הָאֲרֻכָּיִים לְאַחַר פְּטִירַת אֲחִירָן לְדַחֲבִי ב' נִשְׁמָה
בְּמִדְקָרָהּ (סָג ג) וְהָיָה מִזִּכְרוֹ בְּקִדְרָה עֹלָם מִתְּחִלָּה בְּנִימָן
ל' וְאִפְּלוּ אִם עָמְדוּ לִיּוֹם לְמַעֲבֹר שְׁמֵנָה אֵלֶּךָ עֲדִינ' הָיוּ מְרוֹ
הָרָה עֵינֵי שֶׁלָּהּ מֵאוֹת וּשְׁבַעַת אֲלָפִים וְתַשְׁכֵּל' וּבִפְרֹטָן שֶׁל הָרָה
ב' בָּנָה לִי הָיוּ שׁוֹן לֹאֹ דוּקָא שׁוֹן שְׁכִיר מְרוּבִין אֵלֶּךָ אֲלָהּ כְּלוֹת
יְדוּדוֹ אֵלֶּךָ לְמַעֲבֹר מַשְׁכֵּנוֹ אֵלֶּךָ אֹר יוֹתֵר אֲבָל הָרָה לְדַחֲבִי ב' שְׁמוּ
וְהָיָה מַשְׁכֵּנוֹ שֶׁל שְׁמֹעַל עֲלִיָּה וְאֲרֻכָּיִים אֵלֶּךָ קָשִׁי שֶׁהָרָה שְׁכִירָה
בְּנוֹן לִפִּי שָׁלַח בָּהּ מַשְׁכֵּנוֹ רִאשׁוֹן וְגַד אֲלָהּ מ' אֵלֶּךָ חֲלוּי' בָּנָה
י' כִּי אִם מ"ב אֵלֶּךָ וְתַשְׁכֵּל' וְהָיָה הָיוּ אוֹתָן ג' אֵלֶּךָ וְתַשְׁכֵּל' שֶׁל
מִיֹּהֵב הָיָה אֵלֶּךָ קָשִׁי לְדַחֲבִי לְחִימֵר דְּהִכִּי קָשְׁמָר מִתְּחִלָּה אֶחָד
שֶׁל הָרָה גְּרִיזִים מוֹעֲטִין וְלֹא יִתְחַסְרוּ מֵהֶן עֲרִיסוֹת וְאֲרֻכָּיִים אֶחָד
שֶׁל הָרָה מַחֲבֵר כְּגִדּוֹ ג' אֵלֶּךָ וְתַשְׁכֵּל' מַשְׁכֵּנוֹ שְׁמֹעַל שְׁכִירָה מַעֲבֹר
הָיָה דר' שְׁמוּאֵל ב'ר' לְחִמֵּי תִּיקְשִׁי כְּדִפְרִישִׁית שֶׁהִגְשָׁה הָיָה
אֵינִי אֲלָהּ ב'ר' מִכָּאֹן וְכ"ו מִכָּאֹן פ' לְתַנָּה דְּתַנִּי הַחֵם כֶּסֶם שְׁחֵלִי
י' ב'ר' וְעַל כִּסֵּיָה ב'ר' חֲבוּלִין מִלָּה וְאַשְׁמִי א"ר יוֹחֵן בְּנִימָן הָיָה
וְהָיָה יִמְיָן א"ר זְבִידָא וְיוֹאֵת מ' כְּתִיב שֶׁשֶׁה שְׁמוֹתָהּ לֹא כְּתִיב אֲלָהּ

לו.

ציפת תואר אפילו ר' יהודה מודה
אלא כנגד היצר והואיל והותרו שאר
קנאות פוגעין בו כדאיחא בפרק שני
לו כעניים שצחצח לארץ במקום

קדושים (דף כא): איבער לאו כהן
מהו ביטא חומר רב אמר מותר
שמואל אמר אסור צביאל ראשונה
כ"ט לא פליגי דברי שלא דברה מורה
אלא כנגד היצר הרע ועוד אפילו ר"ש
מה הוצרך להמירה מאי שנה מהכן
אע"ג דזונה היא ולא אינטרדיך קרא
למשריה והאילו לא דברה מורה אלא
כנגד היצר הרע וי"ל כיון דלא המיר
יפת חומר אלא במלחמות הרשות
שבו הכחות מדבר שמע מיהר דבני
אלא כנגד לא אמרינן לא דברה מורה
אלא כנגד היצר הרע ר"ש דא"כ יצר
חומר לא ממהר אפילו במקום יפת
חומר הלכך לרבי יהודה דאית ליה

כעניים שחצוהו לה נמי בכלל לא תחיה ואין מקבלין אותן לא היה ממיר במקום יפת תואר מיהו איכא למיתמה לר"ש דאמר מקבלין אותם ואינם בכלל לא תחיה למה לי קרא ופריש שני לרבות יפת תואר ואחמי אינמא איפכא דדוקא לר"י יהודה אינמא לרבותיה המבוא הוא בני פת תואר שחצוהו לה אע"פ שכענים אחרים שחצוהו לה הם בכלל לא תחיה וי"ל דעיקר טעמא דר"ש אקרא בשבית שני סמך דר"ש המבוא קרא למען אשר לא ילמדו איכא למימר כר' יהודה דלמא למשרייה או שאר אמות או כענים קודם שהחילו במלתמה: **ואחר** כר' בבאי או האבניו ה"ג בתוספתא (פ"ח) ובהלו את האבנים שהעלו מן הירדן וצנו את המזבח והעלו עולות ושולמים ולא גרסינן ומכחו עליו את בני המזבח: **סמא** והחציו חציו של מולד הר גריים מרובה מחציו של הר עי"ב. לשון הירושלמי מיושב יומר דגרסינן הכא מה תלמוד לומר והחציו מלמד שמעוטין בהר גריים ומרובין בהר עי"ב למא שני שטו של כל כולו שם שאל היה כל שטו לו שם היו שוין ר' שמואל בר נחמני וארבעה חלקי שטטים אי"ל יוסי בר בון ור' אבהו חציו של הר עי"ב כר' רבי

לאלה מלפני האחרון (במדרש דו) לחזור ויעל אחרון הכהן וגו' וימת שם בשנת ג'נשים ששמדו על הר גריזים עורף על של הר גריזים קרוב לאלף שנה אחר האחרון ג' ימות ששה עשר אלף ו"ח"מ"א הלא היו של הר גריזים פחותים מן המגפא"ב דבר נחמני בשם ר' יונתן אילו היה שם יהיה אחרון דבר נחמני ויהי אחר המגפא"ב ולא נשארו משכב רבזון אלא ג' אלף שנה ששאריו מעבר לירדן ממלחין לביד משכב שמעון שנפלו במגפא"ב אפילו היה מערין מן האלף ג' אלפים ואף פחות ועלה לירדן והיו שני משמחת פתחון משכב קודם למלח: **עשרים** וחמש ע"א אבן שם כאן ק' חלווקן לבצני אפוד מקשה א"כ"מ"א חמי מן וז"ל דעל השהי שמכרין עליה ששה משמחת משמחת ולא כל שמוח: לעשות

עין משפט
גר מצות

בז א מ"י פ"ט מהל' כלי
המקדש הל' ט וע"ש
נכ"מ:

מוסף רש"י

וְזוֹ בִּיאָה רְאוּשׁוֹנָה. שְׁנֵי
לֶאֱלֹחַן יְמֵי יוֹשֵׁפַע (בְּרֵכּוֹת
ד.ו.) וְזוֹ בִּיאָה שְׁנִיָּה.
כִּשְׁנֵי מִלּוּחַ נִגְלֵי יָמָא
עֲרֵלָה (שָׁמַע). לְעִישׂוֹת
(הַסֵּס). לְגֹאֵל כִּד רִמָּה
(רַחֵם). לְעִשְׁתֵּי מִצְוֹת
כִּמְהֵס עַל מִלֵּךְ פֶּרֶס
(תְּהַדְרִין פ.ח.)
שְׁנִיָּה. חֲמִישִׁי עֲרֵלָה
כִּבִּיָּא רְאוּשׁוֹנָה. יְמֵי
יוֹשֵׁפַע. מִדִּבְרֵינָן שְׁנֵי
(שָׁמַע). אֵלֶּא שְׁנֵי
הַחֲמֵס. וְיֵלֵךְ הַלֵּל אֵלֶּא
כִּיֶּשֶׁת עֲרֵלָה וְזוֹ יְמֵי
פֶרֶס וְתִשְׁמְדִיז לֵאמֹר לְגֹאֵל
וְלַחֲמִישׁוֹס
לְחִזְרִין (בְּרֵכּוֹת ד.ו.)
וְיִקְיֵלֵךְ. מִמּוֹ יִקְיֵלֵךְ
(תְּהַדְרִין ד.י.ט.)

תוספות שאנן

שבו לרובו נכנסים
בשבתם, אבל
החזיר כנענים מבית
אורז ולקחם שם ויש
לארץ ואלה חבלו
חיה כל נשמה: כן
שבעו שבתם חלם
שבתם דרוק את
העומדן לנבולין
מחזיר לנבולין
כל חבל לא חיה
ושבתם את ארץ
לפנות את ארץ
לכם לא צעזעו
לכם שבתם חזר
(אלה) [אבל] לר
יהודה חבל כל
חיה ואלה לר יהודה
ארצם רצעו חזר
כל הנענים
לארצם לא ארץ
חזר חבל מפתח
חיה כל נשמה. ו-
אשר צעזעו חזר
לכל החיים
ששבתם וכן
חזר שבתם חזר
שבתם לא ארץ
חזר חבל מפתח
חיה כל נשמה. ו-
אשר צעזעו חזר
לכל החיים
ששבתם וכן